

[Thomsen.]

der paa saglig Grund har grebet dybt og derfor i mange Henseender er naaet til Sandheds Erkendelse. Der er al mulig Grund til, forinden det Forslag, der her foreligger til Forhandling, gaar i Udvalg, at gøre opmærksom paa, hvilke Resultater en Socialdemokrat, der bl. a. har fulgt Landbocommissionens Arbejde, er naaet til. Navnlig Udvalget vedrørende det Forslag, som nu foreligger, bør besinde sig paa, om der ikke netop i Knud Korsts Pjece er Anvisninger, som er værd at følge.

Det er i alt Fald med stor Tilfredsstillelse, at jeg her kan faa Lejlighed til at understrege de Sandheder, som findes i denne Afhandling, ikke mindst fordi netop disse Sandheder viser Berettigelsen af den Kritik, jeg Tid efter anden har fremført, og viser, hvad jeg ogsaa ved tidligere Lejligheder har fremhævet, at Bonde og Arbejder i høj Grad har fælles Interesser.

Det er en sørgelig Kendsgerning, der i Pjecen fastslaaes, at Behæftelsesprocenten plus løs Gæld i Landbruget er oppe paa mellem 70 og 80, ja, endda 90 pCt. af Panteværdien, og desværre er det ogsaa sandt, at Billedet i Virkeligheden er mørkere, fordi Panteværdien, der regnes med, aldeles ikke er Udtryk for Rentabiliteten. Den Velstand, som ved Flid og Arbejdsomhed var skabt i Landbruget, er siden Kronens Pariføring i 1925 og uden Landmændenes egen Skyld gaaet fuldstændig tabt. Det viser de Tal, som Knud Korst her nævner.

Knud Korst er klar over — og det var ønskeligt, om Regeringen og alle i denne Sal blev klar over —, at Landbruget til Skade for hele vor Økonomi tærer, som man siger, paa sine produktionsmæssige Reserver. Folkeholdet i Landbruget er som Følge af den økonomiske Tilstand, indrømmer Forfatteren, indskrænket med ca. 40 000 Personer, og Haandværkerne lider, siger han, under, at der skal spares paa Vedligeholdelsesomkostningerne. Endvidere gøres opmærksom paa de ulykkelige Følger, som Indskrænkningen af Landbrugets Købeevne har for hele Samfundet.

Af Afhandlingen ser man, at Landbrugs-eksportens Værdi alene siden 1929—1930 er faldet med 300 Mill. Kr. eller med 25 pCt. Landmændenes Indtægter, siger Knud Korst, er dalet fra 446 Mill. Kr. i 1930—31 til 204 Mill. Kr. i 1933—34. Det er Tal, der nok kan berettiggø Forfatteren til at sige, at en Rentelettelse paa 20 Mill. Kr. ikke er noget overvældende stort Beløb. Nej, det er ikke overvældende, det er ikke 10 Millioner, men 10 Gange 20 Millioner, Landbruget mangler

for at svare enhver sit og for igen at blive en god Kunde, som Provins- og Stationsbyerne nu savner i høj Grad.

I Pjecens Konklusion fastslaaer Knud Korst, at den Nedgang, der har fundet Sted i den danske Nationalvelstand, hviler meget ensidigt — hviler meget ensidigt — paa Landbruget og de arbejdsløse, medens den øvrige Befolkning endnu ikke har mærket ret meget. Er det ikke nøjagtig det samme, som vi nu igennem Aar har søgt at overbevise Befolkningen om fra L. S.-Side f. Eks.?

En mere ligelig Fordeling er en naturlig Op-gave for et moderne Statsstyre, siger Knud Korst videre. Det er altsaa en Tale, som ikke alene føres af Landmænd, nej — og det er i Virkeligheden meget opmuntrende for os, der har talt for døde Øren —, saadan taler en indflydelsesrig Socialdemokrat i Dag. Det er ikke tilstrækkeligt at foretage en Rentenedsættelse til 4 pCt., dertil er de gældende og sigtbare Varepriser for lave — ogsaa her Knud Korsts Ord.

Endvidere foreslaar Knud Korst, at Staten laaner Penge ud til virkelig lav Rente til at indløse de nuværende Førsteprioriteter med. Ja, det er for en Gangs Skyld en virkelig dristig Tanke, fremsat fra socialdemokratisk Side. Prisstigning paa Landbrugsvarer er, siger Forfatteren, af Betydning for en bedre Fordeling af Velstandsnedgangen, fordi Priserne — han tænker her paa Landbrugsprodukterne — er fantastisk lave.

Slutningen af Knud Korsts Overvejelser er saa betydningsfuld, at de fortjener at komme i Rigsdagstidende, og jeg vil derfor med Formandens Tilladelse citere ordret Slutningen af Knud Korsts Pjece. Han siger:

„Til visse Tider har den prismæssige Spænding imidlertid været saa voldsom, at der maatte en mere almen Afspænding til af Hensyn til Balancen mellem Erhvervene og Befolkningsgrupperne indbyrdes, nemlig gennem en Sænkning af Kronens udenlandske Værdi, dens Kurs. Derved vindes ikke noget for Landet som Helhed, men der opnaas en mere taalelig Fordeling af Goderne indenlands, særlig mellem Landbrugerne og den øvrige Befolkning. En saadan Situation indtraadte i Efteraaret 1931 og omkring Nytaar 1933. I det Øjeblik, dette skrives (Maj 1934), ser det ud, som om Situationen trækker sig sammen til en ny Afspænding paa denne Maade.“

Saadan taler Statsministerens Sekretær. Maa jeg have Lov til at udtale Ønsket